

— Καὶ ἐγὼ δεβαίως εἶμαι ἕξις μομρῆς ἐνώπιόν σας;
— Σὰς ἐρωτῶ παραδείγματος χάριν. Ἐὰν ἀρμόζη εἰς μίαν νεκρίδα ἢ ἀπατιῆ μυσίας παρακλήσεις διὰ τὰ καθήγη εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον;

— Καὶ μάλιστα δεῖν δὲν ἔχη καλὴν φωνήν. Δὲν ἐνοεῖτε αὐτὸ, κύριε;

— Δὲν λέγω τίποτε περὶ τοῦ προτερημάτος σας, τὸ ὅποιον ὑμεῖς ἀνεδιβάζετε ἴσως ὑψηλότερον τοῦ δέοντος. Ἄλλ' ἄς εἰσθώμεν καὶ εἰς τὸν ἱμκτισμὸν, τοῦ ὁποίου τόσον γελοῖως κἀμνετε χρῆσιν καθ' ἑκάστην πρωΐαν. Ἡμπορῶ, μοὶ φαίνεται, νὰ τὸν παραβῶ μετὰ τὴν ἰδιήκην μου ἀτημέλητον ἐνδυμασίαν, περὶ τῆς ὁποίας ἀνεφέρετε πρὸ ὀλίγου, καὶ θὰ ἰδῆτε, ὅτι ἐγὼ θὰ κερδίσω. Ἐκτὸς τούτου, τὸ ἀτημέλες τῆς ἐνδυμασίας μου ἔχει καὶ τινὰ τέχνην, ἐνῶ τὰ ξεθωριασμένα κρίσπεδά σας καὶ αἱ ἄθλιαι καλύπτραι τῆς κεφαλῆς σας, κακῶς διατεθειμένα, σὰς δίδουν ὕψος ἀτημάντου θαλαμηπόλου... Καὶ τί πρῶτον νὰ ἐνθυμηθῶ...; ἄλλ' ἄς μιμηθῶ τὴν διάκρισίν σας, καὶ ἄς ἀπεισώπησω τόσα καὶ τόσα γελοῖα πράγματα τῆς ἐπαρχίας σας.

— Καὶ τὰ ὅποια περιηγήσατε ἐκ πρώτης ὀψιως;

— Ὄ! ὦ; πρὸς αὐτὰ δὲν ἀπησιέτο μεγάλη ὄξυδέρκεια.

— Ἡ ἀδέκατος θυμὸς κρίσις σας μοὶ ἔδωκεν ἀφορμὴν παρομοίας ὀξυδερκειάς...

— Ἡμπορεῖς νὰ υποθέσης, Λουκία... ἀνέκραξεν ὁ νεανίας.

Ὄ! ἀρκεῖ, κύριε, εἰδιχθὴν, χάρις εἰς ὑμᾶς, πῶς πρέπει νὰ φέρωμαι εἰς τὰ διακαρτηρήσεις σας.

— Εἶθε πολὺ καλοκάγαθοι, περιηγήρητεν ὁ Ραῦμόνδος μετὰ πικρίας.

— Δυνατὸν, ἀπήνητηεν ἡ Λουκία.

Ἀμφοτέροι καταγίνοντο νὰ ἐφεύρωσι φράσεις δυσπρόστοι: ἄλλ' αὐταὶ δυστυχῶς ἦσαν ἄτεμοι, διὸ καὶ τὰς ἀπέφρουον ὅσον ἐνεστι. Ὁ φόβος μὴ ψυχρανθῆ ἢ εἰλικρινῆς ἀγάπη, τὴν ὁποῖαν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον ἢ σθάνετο εἰς τὸ χάθος τῆς καρδίας του, καὶ ἦτις κατέστη εἰς αὐτοὺς ἀνάγκη ἀπαραιτήτου, τοὺς ἐκράτει ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν τῆς εἰρωνείας ἐσπαρμένης ταύτης ὁδοῦ. Τὸ ἀμοιβαῖον τοῦτο αἰσθημα τοὺς ἠνάγκασε μάλιστα νὰ τηρήσωσι σιωπὴν ὑβριστικωτέραν ἴσως. Ἡ Λουκία ἔκοψε κλάδον ἰτέας, τοῦ ὁποίου ἀπέσπασε τὰ φύλλα, ὑποτονίζοντα ἀσμάτιον. Ὁ ἐξάδελφός της ἐσύριττε μετὰ τῶν ὀδόντων, συνάξων λιθάρια, τὰ ὅποια ἐξέτριπνον ἐπὶ τοῦ ὕδατος: βίε δὲ ὁ κύων ἐπλησίαζε πρὸς αὐτὸν, τὸν διωρῆθιζε διὰ τε τῆς φωνῆς, καὶ τῶν χειρονομιῶν εἰς ἄγρην φανταστήν. Ἀμφοτέροι λοιπὸν προπεσθόντων νὰ ὑποκρύψωσι ἐπίπνον στενοχωρίαν ὑπὸ ὕψος καὶ τρόπου ἀφελείας.

Οὕτω διακείμενοι ἐπροχώρουσαν εἰς τὴν ἐνώπιόν των ὁδόν, καὶ ἐν τούτοις εἶχον ἐπέλθει ἡ νύξ.—εἶναι ἀργὰ, περιηγήρητεν ὁ Ραῦμόνδος, διαταράξας τὴν ἐπικρατοῦσαν θεϊκὴν σιωπὴν: πρέπει, νομίζω, νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἦλπισεν ὅτι ἡ Λουκία ἤθελε τὸν βοηθήσει ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοῦ δυσβάστακτου βάρους, τὸ ὅποιον ἐπίεζε τὴν καρδίαν του: ἄλλ' ἡ νεῖς ἐκράξε πλησίον τῆς μόνον τὸν κύνα.—Ἐλα, Ὑλῶφ, πάμε εἰς τὸ σπητι.

Ὁ κύων ἐπροπορεύθη κατὰ τὴν συνήθειάν του: οἱ δὲ μνηστοὶ μας ἀνέλαβον τὸ ἀδιάρρονον ὕψος των: ὁ μὲν ἐσύριττε, ἡ δὲ ὑπετονθόριζεν ἤχους τινός.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ Ραῦμόνδος, μὴ ὑπερφέρων πείον νὰ βλέπῃ ἐπιεκτινομένην τὴν μεταξὺ των δυσπρόστοιαν, τῆς ὁποίας ἡ ἀρμυρὴ ἦτο τόσον ἀσημάντος, ἀπεράστισε νὰ δώσῃ τέρμα, ὑποχωρῶν αὐτὸς πρῶτος.

— Ἐξάδελφ, εἶπε μὲ ὕψος ἱκετευτικὸν καὶ μετὰ συντριβὴν καρδίας, λητμόνητον τὴν δυσπρόστοιαν φιλονεικίαν μας. Τὰ τοιαῦτα εἶναι παιδασιώδη, καὶ δὲν εἶναι ποτὶς ἴδια τοιοῦτου ἔρωτος ὁποῖος εἶναι ὁ μεταξὺ μας. Ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν συνομιλίαν μας.

Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ξηρῶς ἡ Λουκία: διότι βλέπουσα τὸν ἐξάδελφόν της διαπραγματευόμενον περὶ εἰρήνης, ἐνόμισε καθήκον της νὰ τῷ πωλήσῃ ὀλίγον ἀκριβὴ αὐτῆς τὴν εἰρήνην, καὶ νὰ μὴ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του, εἰμὴ μετὰ πολλὰς καὶ μεγάλας παρακλήσεις.

Ὁ Ραῦμόνδος πλητιάζας πρὸς αὐτὴν, ἠλέησε νὰ ἐπιληρθῆ τοῦ βραχίονός της: ἄλλ' αὐτὴ δὲν τὸ ἐπέτρεψε, καὶ ἀνυψώσασα τὸν δάκτυλόν της πρὸς τὸν οὐρανόν:

— Ὁ Πολικὸς ἀστὴρ δὲν εὐρίσκειται, ὡς μοὶ εἶπετε, ἐπὶ τοῦ μήκους τῆς μεταξὺ των δύο τούτων ἀστέρων γραμμῆς, καὶ ἡ χεῖρ της εἰδείκνυε τὸν ἀστερισμὸν τῆς Κασσιόπης.

— Οὐμᾶσια! ἀπεκρίθη ἀποτόμως ὁ σπουδαστής, ὅστις ὀλίγον εἶχεν εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν τῆς ἐξάδελφης του. Ἐπερίμενον ὁ δυστυχῆς, κατὰ τὴν πρόβασιν τὴν ὁποῖαν ἔκαμε, ν' ἀκούσῃ περὶ ἄλλου τινὸς ἀντικειμένου ἢ περὶ ἀστρονομίας. — Ὁ ἀστερισμὸς τὸν ὁποῖον δεῖκνυεῖς εἶναι ἀκριβῶς κατέναντι τῆς μεγάλης Ἀρκτοῦ, καὶ μόνον ἂν σύρης γραμμὴν ἀκριβῶς ἀπὸ τοὺς δύο ἀστέρας τοὺς μᾶλλον ἀποσιμακρυσμένους ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ τελευταίου τούτου, θέλεις εὐρεῖ τὸν πολικὸν ἀστέρα.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἔγινε μὲ ὕψος παιδαγωγοῦ ὠργισμένου.

— Ὑποστηρίζετε τὴν συναναστροφὴν μὲ μεγάλην χάριν, εἶπεν ἀταράχως ἡ Λουκία.

— Διότι καὶ ὑμεῖς προσποιεῖσθε μεγάλην ἀγνοίαν εἰς πράγματα τὰ ὅποια γνωρίζετε κάλλιστα, καὶ τοῦτο τὸ κἀμνετε διὰ νὰ φανῆτε ὀχληρά.

Καὶ ἐπανεπέσαν πάλιν εἰς τὰς σκέψεις των.

Μόλις παρήλθον ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἡ Λουκία, ἰδοῦσα ὅτι τὸ σύστημά της ὀλίγον ἐπέτυχε, ἐπανελάβε τὸν λόγον, μὲ σκοπὸν νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν ἁρμονίαν μεταξὺ των: ἄλλ' ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐζήτησε μέσον καταλληλὸν καὶ δὲν εὗρεν, ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν ἐραστὴν της:

— Ἡ λάμψις, εἶπε, τοῦ φανοῦ τοῦ διαβάτου, ἀνανακλωμένη εἰς τὸ ὕδωρ, δὲν ἀποτελεῖ ὠραῖον θέαμα;

Ὁ Ραῦμόνδος ἦτο δεβαίως ἠγανακτισμένος ἐνεκα τῆς ἀποτυχίας τῆς ἀποπειρας του, διὰ τοῦτο ἀπήνησε ξηρῶς.

— Δὲν εἶναι φανὸς διαβάτου, εἶναι φανὸς πλοιαρίου.